

РЕШЕНИЕ

№ 438

гр. София, 22.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 20.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **11171** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 44 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба от Н. Б. А. – гражданин на Руската федерация, против ЗАПОВЕД № УРИ 592 ПАМ-886/11.10.2018 г. на началника на Сектор „Миграция“ – СДВР, с която, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 ЗЧРБ чужденецът е настанен в СДВНЧ-С., до отпадане на пречките и създаване организация за изпълнение на наложената спрямо лицето ПАМ „връщане до страната на произход“, съгласно Заповед № УРИ 5392 ПАМ-885/11.10.2018 г., издадена от същия административен орган. В проведено на 25.01.2019 г. открито съдебно заседание 21^{-ви} състав на Административен съд София – град е приключил съдебното дирене и е обявил, че ще се произнесе с решение, каквото не е било постановено. С протокол от 11.11.2019 г., подписан от заместник – председател на Съда делото е преразпределено на настоящия съдебен състав. В съдебното заседание на 20.01.2020 г. жалбоподателят лично и с помощта на двама упълномощени адвокати: поддържа жалбата и искането за отмяна на оспорената заповед; представя Решение № 8541/06.06.2019 г. на ВАС, по адм. дело № 4075/2019 г., с което е отменена Заповед № УРИ 5392 ПАМ-885/11.10.2018 г. за налагане на ПАМ „връщане до страната на произход“. Претендират се разноси за водене на делото, съгласно списък.

Ответникът, представляван от юрисконсулт оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема по същество следното.

В представената от ответника административна преписка са налице данни за това, че: Н. Б. А. е роден в [населено място] – РСФР, през 1977 г. от баща български гражданин и майка – граждани на бивша Ч.. През същата година родителите му се установяват да живеят в [населено място] – РБ, като впоследствие той е живял в [населено място] и в [населено място], но до настоящия момент не е напуснал територията на страната. Видно от докладна записка № УРИ 5392р-965/11.10.2018 г. (л. 13) жалбоподателят А. бил задържан на 10.10.2018 г. от служители на Об РУ „Полиция“ - СДВР без документи за самоличност, като е установено, че с влязло в законна сила Решение № 8530/10.04.2017 г. председателят на ДАБ е отказал да му предостави статут на бежанец и хуманитарен статут в РБ. Била издадена вече цитираната Заповед № УРИ 5392 ПАМ-885/11.10.2018 г., с която по отношение на А. е наложена ПАМ „връщане до страната на произход“. За да обезпечи изпълнението ѝ началникът на Сектор „Миграция“ – СДВР е издал и процесната Заповед № УРИ 592 ПАМ-886/11.10.2018 г. на началника на Сектор „Миграция“ – СДВР, с която, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 ЗЧРБ чужденецът е настанен в СДВНЧ-С.. По делото са налични и писмени доказателства и данни (неоспорени от ответника), за това, че жалбоподателят: не е напуснал РБ; от 2017 г. живее съпружески с български гражданин Е. Б. Г. в [населено място].

Съдът преценява жалбата като процесуално допустима за разглеждане и основателна.

Н. Б. А. е настанен в СДВНЧ, на основание чл. 44, ал. 6, изр. първо, предл. второ ЗЧРБ, след като началникът на Сектор „Миграция“ – СДВР е преценил, че „е налице опасност от укриване“, поради това, че „няма адресна регистрация на територията на страната“. Съдът приема, че по отношение на Н. Б. А., към датата на издаване на Заповед № УРИ 5392 ПАМ- 886/11.10.2018 г. не е съществувало цитираното материалноправно основание да бъде настанен принудително в СДВНЧ.

Разпоредбата на чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни урежда две хипотези, в които е допустимо задържане, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, а именно: когато е на лице опасност от укриване, или когато засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

С чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115 е дефинирано понятието „опасност от укриване“, като „наличие в конкретния случай на основания, породени от обективни критерии, които са определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие.“ Въз основа на делегацията по чл. 3, т. 7 от Директивата и във връзка с транспонирането ѝ, с § 1, т. 4в ДР на ЗЧРБ е дадена легална дефиниция на „опасност да се укрие чужденец с наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3“, като е прието, че опасност съществува, ако с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнение на наложената мярка. По отношение на руския гражданин е приложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ – „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, като заповедта (Заповед № УРИ 5392 ПАМ-885/11.10.2018 г. е отменена с вече цитираното Решение № 8541/06.06.2019 г. на ВАС, по адм. дело № 4075/2019 г. С оглед дефиницията на понятието „опасност от укриване“ изложените в процесната заповед мотиви (липса на адресна регистрация)

не обосновават категоричен извод за това, че е съществувала опасност Н. А. да се укрие и така да осуети изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3“. Каза се, че: още от 1977 г. същият е живял/живее на територията на РБ, където са живели и родителите му, както и брат му; правил е опити да „узакони“ престоя си; имало е данни (необсъдени в процесната заповед) за това, че живее съпругески с българския гражданин Е. Г. на известен адрес. При тези обстоятелства е логично да бъде прието, че трайното му намерение е да продължи да живее тук, а не да се укрива. Извън предмета на настоящото дело е основателността на наложената ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, но при липса на каквито и да било родови и други връзки в Руската федерация, обосновано е нежеланието му да се „завърне“ там. Освен изложеното, в оспорената заповед не са изложени мотиви, изключващи прилагането на мярката по чл. 44, ал. 5, т. 1 ЗЧРБ.

В заключение: оспорената Заповед № УРИ 5392 ПАМ-886/11.10.2018 г. е постановена от компетентен административен орган, но не е съобразена с коментираните по – горе материалноправни основания за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ и подлежи на отмяна. На жалбоподателя следва да бъдат възстановени (чл. 143, ал. 1 АПК) разноските за водене на делото (десет лева) и платеното от него възнаграждение за едни адвокат – 300 лева (л. 32 от делото).

Водим от горното и на основание чл. 44, ал. 14, вр. ал. 6 и ал. 1 ЗЧРБ, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата от Н. Б. А. – гражданин на Руската федерация ЗАПОВЕД № УРИ 592 ПАМ-886/11.10.2018 г. на началника на Сектор „Миграция“ – СДВР.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ - МВР да възстанови на Н. Б. А. – ЛНЧ: [ЕГН] разноските за водене на делото и възнаграждението за един адвокат, в размер на общо 310 лв. (триста и десет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14- дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: